

Afscheid nemen van iemand,
is het moeilijkste wat er is.

Men leert het nooit...

maar toch raakt men er niet aan gewend.

(A.D.T.).

TOT VROOM AANDENKEN AAN
DE HEER

Jozef ROELANDT

echtgenoot van Mevrouw

Georgette CARRIJN

geboren te Nederbrakel op 13 november 1912
en godvruchtig overleden in het Sint-Elisabeth-
ziekenhuis te Zottegem op 15 juli 1992,
gesterkt door de HH. Sakramenten der zieken.

Vaandeldrager van de N.S.B.

Oudstrijder 1940-1945.

Zij zijn gehuwd in 1945. Ze hebben hard
gewerkt, de dagelijkse nieuwsronde gedaan,
trouw en stipt bij het hanegekraai. Ze hebben
winkel gehouden op "den boulevard", gezellig
gebuurt en van mensen gehouden. Ze
hebben geleefd voor hun zaak en voor hun
kinderen. Georgette vertelt het vlot, een
Beiaard vol... hoe Jef naar de oorlog ging,
naar de mijnen, naar Frankrijk, hoe hij veel
tijd buitenhuis heeft doorgebracht. Hoe hij
evengoed thuis kon zijn voor haar en voor de
kinderen, als een schoenmaker bij zijn leest.
Hoe zij nu samen tevreden en dankbaar op
pensioen waren en voor mekaar zorgden en
de (klein)kinderen graag zagen komen. Hun
liefde is van het soort dat met de jaren
groeit en sterker wordt. Hoe ouder mensen
worden des te meer redenen ontdekken zij om

mekaar bij te staan. Eens komt de dag, dat je
de ander voorgoed moet laten gaan, de wereld
uit. Dat de ander na één of twee jaren stiller
achteruitgang zegt: « Ik heb volbracht. Laat
mij gaan. Hou mij niet tegen ».

Jefke Roelandt hield van het leven, van de
sport, van sportieve mensen. Hij kon werken,
van levenslust genieten. Nooit zat hij stil in
een hoekje af te wachten tot er iets gebeurde.
Hij ging gelukkig en rechtop door het leven,
als de fiere vaandeldrager van de N.S.B., die
eer geeft aan wie eer toekomt. Gezellige
mensenvriend. Weldoener. Goede vader. Wie
hij was voor vrouw en kinderen? Je probeert
het uit te leggen op een prentje. Wat? Het
kan geschreven noch gezegd worden, tenzij
met het antwoord van zijn lieve leven en dat
was een manier van "zijn". Zoals de zon
schijnt en de bomen staan, zoals de wind
ruist en het water stroomt, zo was Jef er voor
de zijnen, en voor anderen. Liever dan te
"hebben" wou hij "zijn". Hij gaf weg,
hij gaf zichzelf. Er zijn er velen die hem
dankbaar blijven over de dood heen.

Het is volop zomer. Stralend weer. Vakan-
tiegangers gaan en komen. Jozef sterft temid-
den van het volle leven. Kleinkinderen wuiven
uit. Naar welk land, naar welke toekomst is
hij gegaan?

---

†

**De families ROELANDT, CARRIJN,
GOSSE en VAN TURTELBOOM,**

zijn U zeer erkentelijk om uw blijken
van kristelijke deelneming en DANKEN U.

Druk. A. De Borre - Mincke - (055) 42 20 91
Begr. L. Haustraete - Ritseveldt - (054) 50 10 59